

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/17/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620010262
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8620010262.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Evy Rešatkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.09.2021, v trestnej veci proti obžalovanému L. V. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a), d) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T/58/2020 zo dňa 10.05.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o náhrade škody.

Podľa § 329 Tr. poriadku poškodenú F. V., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom F. XXX/XX, Q., s jej nárokom na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný L. V. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a), d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v období od roku 2014 až do 11.04.2019 v byte bytovej jednotky na ulici F. č. XXX/XX v Q. sa spravidla pod vplyvom alkoholických nápojov opakovane správal voči svojej manželke F. V. tak, že jej neustále, posledný rok dennodenne vulgárne nadával, vyhrážal sa jej, že ju zareže, že jej vopchá nožik medzi rebrá, že jej rozbije hlavu, prehľadával jej tiež kabelku, peňaženku, kontroloval jej mobilný telefón, obviňoval ju z nevery, pričom dňa 11.04.2019 v čase okolo 11:30 hod. jej v kuchyni bytu vulgárne vynadal a vyhrážal sa jej tým, že ju podreže, v dôsledku čoho F. V. zo strachu o svoj život zavolala políciu, čím tak u nej svojim konaním vzbudzoval obavu o život a zdravie a v dôsledku jeho konania F. V. trpí recidivujúcou depresívnou poruchou, ako aj posttraumatickou stresovou poruchou, ktorá jej bola diagnostikovaná dňa 28.10.2014, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s vyšetrovanou udalosťou, ako reakcia na mimoriadne intenzívnu stresovú udalosť a v dôsledku ktorej je F. V. minimálne po dobu 5 rokov pod medikamentóznou liečbou.

Za to mu bol podľa § 208 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, § 36 písm. j), l) Tr. zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona per analogiam uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Napokon, podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku mu bola uložená aj povinnosť nahradiť poškodenej F. V. škodu vo výške 16.208,- eur.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal obžalovaný odvolanie a to proti všetkým jeho výrokom, okrem výroku o vine, ako aj proti konaniu, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo. V odôvodnení odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že odvolanie podáva s odkazom na ust.

§ 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) a f) Trestného poriadku, teda najmä z toho dôvodu, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, resp. že má za to, že uložený trest je neprimeraný a rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodenej na náhradu škody je v rozpore so zákonom. Počas celého prípravného konania v súlade s obsahom spisu bolo zrejmé, že už po jeho obmedzení osobnej slobody, teda odo dňa 11.04.2019 zásadne prehodnotil svoj prístup k životu, najmä vnútorne prijal, že manželke ubližoval a že je závislý na alkohole, na základe čoho sa ihneď po prepustení z väzby začal ambulantne liečiť a nad rozsah povinností uložených sudcom pre prípravné konanie začal pravidelne navštevovať A klub, teda klub abstínujúcich závislých ľudí, najmä alkoholikov. K skutku kladenému za vinu sa priznal, pričom jeho postoj k spáchaniu skutku nezmenila ani zmena právnej kvalifikácie skutku v jeho neprospech, kedy znova vyhlásil, že je zo skutku vinný a skutok vždy úprimne oľutoval aj napriek tomu, že trestná sadzba sa zásadným spôsobom zvýšila. V tejto časti odkazuje najmä na obsah jeho záverečnej reči, kde zhrnul svoj postoj k následkom voči poškodenej, opísal svoje zlyhania a svoj aktuálny postoj k minulej trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený súdom prvého stupňa. Znalcom mu bol diagnostikovaný syndrómom ťažkej závislosti. V tejto súvislosti považuje za vhodné poznamenať, že svetová zdravotnícka organizácia zaraďuje závislosť medzi choroby, pričom ju definuje ako duševný, prípadne telesný stav charakterizovaný prítomnosťou naliehavej túžby, alebo nepremožiteľnej potreby opakovane a periodicky privádzať do svojho tela príslušnú látku. Rovnako na závislosť nazerá aj Slovenská republika, ktorá v súlade s medzinárodnou klasifikáciou chorôb priradzuje k syndrómu závislosti označenie F 10.2. Je si vedomý, že samotná skutočnosť, že bol závislý na alkohole jeho konanie neospravedlňuje. Aj napriek tomu žiada odvolací súd o preskúmanie výroku o treste na základe skutočností uvedených v spise a uvedených v tomto opravnom prostriedku, keďže má za to, že za obdobie takmer jedného roka, kedy bol na slobode viedol riadny život vo Vranove nad Topľou pri jeho sestre a svojím konaním preukázal, že zákonom predpokladané účely trestu môžu byť naplnené aj bez jeho izolácie od spoločnosti nepodmienečným trestom odňatia slobody. V tejto časti chce poukázať na správu probačného a mediálneho úradníka, správu o jeho správaní vo výkone väzby počas obdobia 7 mesiacov, ale aj na poľahčujúce okolnosti zistené v konaní pred súdom prvého stupňa. Počas obdobia, kedy bol z väzby na slobode s monitorovacím zariadením, sa s poškodenu, teda jeho manželkou rozviedol a opakovane vyjadril svoj postoj začať nový život vo Vranove nad Topľou oddelene od bývalej manželky, ktorá žije v Stropkove. Zo záverečnej reči zástupcu bývalej manželky vnímal, že mu aspoň sčasti odpustila jeho konanie, za ktoré sa počas celého súdneho konania hanbil a ľutoval ho. Reálna absencia akéhokoľvek styku s manželkou podľa jeho názoru spĺňa účel trestu, teda konkrétne v časti, aby mu bolo zabránené v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Jeho trestná činnosť smerovala len voči jednej osobe a to bývalej manželke, pričom ich manželstvo bolo rozvedené a obaja prejavili vôľu nebyť v absolútne žiadnom kontakte. V tejto súvislosti rovnako poukazuje aj na výsluch ich už dospelých detí, ktoré vnímali jeho chovanie aj počas období, kedy nebol pod vplyvom alkoholu, pričom jeho konanie bolo diametrálne odlišné od konania uvedeného v skutku, z ktorého je vinný. Podobne tak podmienka na jeho prevýchovu k tomu, aby viedol riadny život bola podľa neho sčasti naplnená jednak väzobným stíhaním (aj keď je mu zrejmé, že výkon väzby nie je trestom) a jednak jeho sústavnou odbornou psychiatrickou liečbou a začatím začleňovania sa do spoločnosti prostredníctvom A klubu. V nadväznosti na uvedené ponecháva na zvážení súdu, či by sankcia vo forme ochranného opatrenia spojená s ústavným liečením vo vzťahu k účelu trestu nezabezpečila ochranu spoločnosti pred páchatelom účinnejšie ako trest. Trest predstavuje spôsob sebaobrany spoločnosti pred trestnou činnosťou. Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona pritom vyjadruje vzájomný pomer represívnej a preventívnej zložky trestu, ako aj vzťah individuálnej a generálnej prevencie. Účel trestu zabrániť páchatelovi v ďalšej trestnej činnosti (represia) a zároveň vytvoriť podmienky na výchovu k riadnemu životu (individuálna prevencia) vyžaduje zohľadnenie reálnych možností konkrétneho subjektu zaradiť sa do spoločnosti, viesť riadny život a nepáchať trestnú činnosť. Čo sa týka prognózy jeho nápravy voči spáchaniu trestného činu v stave zmenšenej príčetnosti, ponecháva na úvahe súdu, či vzhľadom na zdravotný stav páchatela by nebolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania, pričom v tomto prípade súd nie je viazaný obmedzeniami uvedenými v odseku 3 a zároveň uloží ochranné liečenie. Ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má zato, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj

trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť d) trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov. Vyjadruje presvedčenie, že u neho je možné v spojitosti s vyššie uvedeným a najmä jeho vekom aplikovať ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa ust. § 39 Trestného zákona vzhľadom na postoj k spáchanému skutku a jeho úprimnej ľúlosti vyjadrenej opakovane počas prípravného konania, ako aj konania pred súdom prvého stupňa. Je presvedčený, že vzhľadom na okolnosti prípadu a jeho osobu použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom je pre neho neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Z pohľadu uvedeného je podľa neho zrejmé, že nepodmienečný trest odňatia slobody by tomto prípade mal opačný efekt, znamenal by krok späť, narušenie resocializačného procesu a práve jeho vyradenie zo spoločnosti, stratu možnosti začať nový život s podporou rodiny, stratu možnosti práce, odcudzenie zo sociálneho a rodinného zázemia. Individuálnym posúdením predmetného prípadu je možné prijať záver, že podmienečný odklad výkonu trestu s najdlhšou možnou skúšobnou dobou, s dohľadom probačného úradníka nad odsúdenou osobou a prísnyimi obmedzeniami a povinnosťami je pre dosiahnutie účelu trestu z pohľadu tak represívnej, ako aj preventívnej zložky účelnejší ako nepodmienečný trest, pričom z pohľadu generálnej prevencie nepredstavuje riziko ovplyvnenia skupiny adresátov k páchaniu obdobných trestných činov. Aj napriek vyššie uvedenému však má za to, že o nároku poškodenej bolo rozhodnuté v rozpore so zákonom. V súlade s vyššie uvedeným postojom k trestnej činnosti je mu zrejmé, že nárok na náhradu škodu bude povinný uhradiť, no na základe dôkazov nachádzajúcich sa v spise nie je možné ustáliť výšku tohto nároku. Listina označená ako Lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia nespĺňa zákonom predpokladané náležitosti pre ustálenie výšky škody. Posudok vychádza z toho, že začiatok liečenia, teda zásadného podkladu pre vypracovanie tejto listiny predstavoval deň 20.03.2007, pričom skutok definovaný v uznesení o znesení obvinenia, resp. v obžalobe predstavuje obdobie roku 2014 až 11.4.2019. Podobne tak časť, ktorá má predstavovať diagnózu a zdôvodnenie je podľa neho vágna, nepreskúmateľná a na základe tejto listiny nie je možné ustáliť výšku nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že poškodenej si nárok na náhradu škody uplatnila minimálne neštandardne - teda až po záverečnom preštudovaní spisu, kedy si právny zástupca poškodenej dohodol ďalší termín záverečného preštudovania spisu a to dokonca až po tom, ako si predmetný spis preštudoval už jeho obhajca a vyjadril sa ako posledný či navrhuje doplniť dokazovanie a spis mal byť podľa jeho názoru už na prokuratúre. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu uvedenom v ustanovení § 317 ods. 1 Tr. poriadku v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o vine a treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sám vo veci rozhodol tak, že ho uzná za vinného zo spáchania predmetného trestného činu a na základe výroku o vine mu uloží trest odňatia slobody vo výmere 3 roky, ktorého výkon mu podmienečne odloží za súčasného určenia probačného dohľadu nad jeho osobou počas skúšobnej doby v trvaní 5 rokov, spolu s uložením obmedzení a povinností spočívajúcich v zákaze stretávania sa s osobami, ktoré majú na jeho osobu negatívny vplyv, ako aj podrobiť sa liečeniu ústavnou formou a uložiť zákaz požívať alkoholické nápoje. Čo sa týka výšky škody navrhol poškodenej odkázať na civilné sporové konanie, resp. nárok zamietnuť pre uplatnenie po uplynutí zákonnej lehoty.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie je dôvodné len ohľadom výroku o náhrade škody.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 10.05.2021 urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Po tom, čo aj kladne odpovedal na otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. poriadku okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. poriadku prijal jeho vyhlásenie a vykonal len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, o ochrannom liečení a s výrokom o náhrade škody.

Pokiaľ ide o výroky o treste a o ochrannom liečení v konaní pred súdom prvého stupňa boli dôkazy vykonané zákonným spôsobom a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súdy vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnyim záverom. Zákonu zodpovedá aj odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom prvostupňový súd uviedol, ktoré konkrétne dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z nich vyplývali a na základe

ktorých konkrétnych dôkazov dospel k svojim záverom. Podrobne a logicky tiež popísal akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Správne prvostupňový súd zistil dve poľahčujúce okolnosti (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a priznal sa k jeho spáchaniu a úprimne ho oľutoval) a nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Len bezvýznamnej, formálnej chyby sa prvostupňový súd dopustil, keď do výroku o treste neuviedol aj ust. § 38 ods. 3 Tr. zákona, ktoré upravuje zníženie hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v prípade, ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností. V predmetnej veci však ukladanie trestu pri hornej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby do úvahy neprichádzalo, a zníženie hornej hranice nemalo význam ani pre možnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu. Keďže teda uvedená chyba nemala žiaden vplyv na právne postavenie obžalovaného, tak len pre túto chybu nebolo potrebné rušiť výrok o treste.

Ďalej prvostupňový súd zákonným spôsobom vyhodnotil aj ostatné skutočnosti ovplyvňujúce rozhodnutie o druhu a výmere trestu uvedené v § 34 ods. 4 Tr. zákona. Osobitne zdôraznil kritický postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, ktorý sám dobrovoľne podstupuje protialkoholickú liečbu na psychiatrickej ambulancii a navštevuje pravidelne A-klub (klub abstinujúcich alkoholikov), pričom abstínuje už od apríla 2019. Aj podľa odvolacieho súdu tieto skutočnosti zvyšujú pozitívnu prognózu ďalšieho správania obžalovaného a vytvárajú podmienky pre kladné hodnotenie osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Navyiac obžalovaný sa za vyše tridsať rokov nedopustil žiadneho trestného činu (dvoch trestných činov sa dopustil ešte v osemdesiatych rokoch minulého storočia a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený) a okrem dvoch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu voči poškodenej, časovo spadajúcich do obdobia páchania stíhaného trestného činu, sa nedopustil ani priestupku.

V spojení s uvedenými skutočnosťami prvostupňový súd správne vyhodnotil aj význam vyhlásenia obžalovaného o vine pre možnosť mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, keď analogicky aplikoval ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona. Pri použití týchto ustanovení, pri zákonom ustanovenej trestnej sadzbe v § 208 ods. 3 Tr. zákona na 7 rokov až 15 rokov, prvostupňový súd napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému znížený trest odňatia slobody na 5 rokov.

Nie je však možné súhlasiť s odvolacou námietkou obžalovaného, že sú dané aj podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona. Podľa tohto ustanovenia totiž možno páchatelovi síce uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom, ale len vtedy, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Keďže podľa zákona ide o mimoriadne zníženie trestu, pre takýto postup musia byť zistené také okolnosti prípadu alebo pomery na strane páchatel'a, ktoré sú mimoriadne, niečím výnimočné a nevyskytujú sa v iných obdobných prípadoch, a zároveň vzhľadom na ktoré by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania.

Žiadne mimoriadne okolnosti prípadu alebo mimoriadne pomery na strane obžalovaného však zistené neboli.

Pod pojmom okolnosti prípadu treba rozumieť len také skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť povahu, charakter a iné objektívne okolnosti spáchaného trestného činu. Tieto musia byť také intenzívne a také závažné, aby ich bolo možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu. Pod mimoriadne pomery páchatel'a treba vo všeobecnosti zaradiť tie okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchanému trestnému činu a môže ísť napríklad o rodinné pomery alebo o zdravotný stav páchatel'a. Aj tieto však musia vykazovať známky mimoriadnosti, výnimočnosti a neobvyklosti v iných podobných prípadoch.

Takýmito okolnosťami a pomermi páchatel'a síce môžu byť aj inak poľahčujúce okolnosti, ale len za predpokladu, že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností. Nie je možné teda vylúčiť, že viacero okolností, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými

poľahčujúcimi okolnosťami, vo svojom súhrne nadobudnú v konkrétnom prípade taký význam, že ich bude možné posúdiť ako mimoriadne okolnosti v zmysle ustanovení § 39 ods. 1 Tr. zákona.

K skutočnostiam uvedeným obžalovaným je však potrebné uviesť, že k pozitívnej zmene v správaní obžalovaného došlo až potom, čo bol prepustený z väzby a nad jeho správaním bol nariadený dohľad probačného a mediačného úradníka a určené primerané povinnosti a obmedzenia. Predmetný trestný čin obžalovaný voči poškodenej páchal po dobu takmer šiestich rokov, pričom k zmene v správaní k poškodenej obžalovaný nepristúpil ani napriek tomu, že poškodená v dôsledku jeho konania trpela duševnou poruchou, na ktorú sa musela liečiť u psychiatra a brať lieky. O tomto svedčia aj vyššie spomínané priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, ktorých sa obžalovaný v rokoch 2016 a 2017 dopustil voči poškodenej, ale aj jeho pôvodný postoj k požívaniu alkoholických nápojov počas prípravného konania, keď zo znaleckého posudku z odvetvia psychiatria je zrejmé, že obžalovaný bol k svojmu požívaniu alkoholických nápojov nekritický, racionalizoval ho a bagatelizoval.

Aj keď súčasnú snahu po náprave obžalovaného je potrebné hodnotiť vysoko pozitívne, tak táto mala byť u neho prítomná už podstatne skôr a nie až pod dojmom väzobného trestného stíhania. Navyše je potrebné zdôrazniť, že kritický postoj k trestnej činnosti, snaha po náprave či nepáchanie protiprávnej činnosti nie sú skutočnosťami, ktoré by mali charakter výnimočnosti či neobvyklosti, ale mali by byť bežnou výbavou každého člena spoločnosti. Ani vek obžalovaného nie je možné považovať za mimoriadne pomery, pretože ani tento mu nebránil v dlhodobom páchaní trestného činu.

Je teda nepochybné, že v predmetnej veci nie sú splnené podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona.

Aj podľa odvolacieho súdu preto prvostupňovým súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov zodpovedá účelu trestu a zásadám jeho ukladania uvedeným v § 34 ods. 1 až 4 Tr. zákona.

Správne prvostupňový súd tiež zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný vo výkone trestu nikdy nebol.

Rovnako sa odvolací súd stotožnil aj s úvahami prvostupňového súdu, na základe ktorých dospel k výroku o uložení ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou.

Odvolací súd sa však stotožniť nemohol s výrokom, ktorým bola napadnutým rozsudkom obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu 16.208,- eur. Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný odsúdený za protiprávne konanie voči poškodenej, ktorého sa dopúšťal od roku 2014 až do 11.04.2019. V splnomocnencom predloženom lekárskom posudku o bolestnom sa posudzuje bolestné za chorobu, v dôsledku ktorej vzniklo poškodenie na zdraví 20.03.2007, teda mimo doby páchania predmetného trestného činu. O dôsledkoch trestnej činnosti obžalovaného na ochorenie poškodenej sa v trestnom konaní pritom vykonávalo znalecké dokazovanie, no bolestné poškodená strana vyčíslit' nenavrholi nielen v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom. Neštandardným spôsobom, až po záverečnom oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, len splnomocnenec predložil uvedený lekársky posudok. Z uvedených dôvodov podľa odvolacieho súdu je potrebné pre ustálenie výšky bolestného doplniť dokazovanie znalcom, čo však presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho.

Odvolaciemu súdu tak neostávala iná možnosť, než napadnutý rozsudok v tejto časti zrušiť [§ 321 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku].

Podľa § 329 Tr. poriadku ak zruší odvolací súd napadnutý rozsudok len vo výroku o náhrade škody a ak nerozhodne sám vo veci rozsudkom, odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd jednomyseľne rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.